

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΛΟΣ ο Βάν Έλσιγγ σήκωσε
τά μάτια του επάνω μας και μās
είπε :

— Φαίνεται λοιπόν πώς ο κό-
μης Δράκουλας είχε γ' άλλους
βρυκόλακες προγόνους. Έτσι θά
εμολύνθηκε κ' αυτός κ' έτσι θά
εμολύνει και τη γυναίκα που θ'
άγαποῦσε. Καρτός του έρωτος
αυτού εἶνε ἀσφαλῶς ὁ σημερι-
νός ζώνευρος ἀπόγονός του. Θά
πέθανε σέ νεαρά ἡλικία και θά
πλανῆται ἀπό τότε στὸν κόσμιο,
τρεφόμενος μετὸ τὸ αἷμα τῶν ἁ-
θῶων θυμάτων του. Πῶς ὅμως δὲν τὸν ἀντιληφθήκαμε ποτὲ ; Πῶς
δὲν ἀκούσαμε νὰ γίνεται ποτὲ λόγος γι' αὐτόν ; Τὸν ἀγαποῦσε τόσο
ὁ κόμης Δράκουλας, ὥστε νὰ τὸν κρύβει ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶ-
πων ; Ὁ Ἰωνᾶν πῶθιμνε τόσες ἡμέρες στὸν πύργο τοῦ Δρά-
κουλά, οὔτε τὸν εἶδε, οὔτε ἀκούσε ποτὲ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν. Ζοῦσε
ἀραγε μακριὰ ἀπὸ τὸν πύργο . Ἴδου μυστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν θά
διαφωτισθοῦν ἴσως ποτὲ. Τέλος πάντων ὅμως... Ἄς ἐτοιμαζοῦμαστε.
Ἀῖθιο προῖ φεύγομε. Κι' ὁ Θεὸς δὲν θά μᾶς ἐγκαταλείρη μόνους
στὴ δύσκολη και κινδυνώδη αὐτὴ περιπέτεια....

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἰωνᾶν Ἀρκερ).

Ἀσχολήθαμε ὅλο τὸ ἀπογευματὶν ἐτοιμασία τῶν πραγμάτων
μας. Δὲν θά πάρομε μαζύ μας, παρὰ τὰ δῖλα μας και τὰ ἀπολύ-
τως ἀπαραίτητα. Πρόκειται περὶ ἀληθινῆς ἐκστρατείας ἐναντίον
ἐνὸς φοβεροῦ τέρατος και δὲν πρέπει νὰ νοβυλάμε κοντὰ μας ἄ-
χρηστα πράγματα.
Στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα ἄλλοστε ἰσάρχη εὐτυχῶς τὸ καθετί.
γιά νὰ διαμείνη κανεὶς μερικὲς ἡμέρες ἀνετα.
Μερικὲς ἡμέρες....
Γράφω τὶς λέξεις αὐτὲς κ' ἡ καρδιά μου σφίγγεται. Γιατί ὁ
Θεὸς μόνο γνωρίζει πόσο θά διαρκῆσει αὐτὴ ἡ ἱστορία.
Ὅταν ἐτοιμαζοῦμε τὸ καθετί και καθήσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε,
μιλήσαμε και γιὰ ἓνα ζήτημα ἀρκετὰ σοβαρὸ και
σπουδαῖο.
Ἄνοιξε πρώτη κονδέντα ἡ Μίνα.
Ἐξέφρασε τοὺς φόβους της γιὰ τὴ κοριτσία, τὰ
ὁποῖα θά πέρανε ἀναγκαστικῶς μαζύ μας στὸν κα-
ταραμένιο πύργο τοῦ βρυκόλακα.
— Ἄν εἶχαμε ἓναν ἄνθρωπο νὰ τὴ ἐμπιστευ-
θοῦμε και νὰ τ' ἀφήσουμε ἐδῶ, εἶπε, ἓναν ἄνθρωπο
ἀρροισιμένο και δραστήριο, θά τὰ κρατοῦσαμε μα-
κριὰ ἀπ' τὴ φρεν, μερὸς στὴν ὁποῖα θά βροδοῦμε.
Ὁ Βάν Έλσιγγ κούνησε τὸ κεφάλι του διστα-
κτικά.
— Καταλαβαῖνο τοὺς φόβους σας, ἀγαπητὴ μου,
ἀπάντησε, ἀλλὰ νομίζω πῶς γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, γιὰ
νὰ προφυλάξομε τὶς δύο μικροὺλες ἀπὸ κάθε κίν-
δυνο, πρέπει νὰ τὶς πάρομε μαζύ μας. Ὅχι, ὄχι,
δὲν πρέπει νὰ τὶς ἐμπιστευθοῦμε σὲ ξένα χέρια. Θά
τὶς ἐγκαταστήσομε σ' ἓνα ἀσφαλὲς δωμάτιο τοῦ πρώτου πατόμα-
τος τοῦ πύργου και θά τὶς κρατήσομε μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο και
κάθε τρομάρα. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ, κυρία, τὰ τῆς ἀσφαλείας τῶν
κοριτσιῶν, μὴν ἀνησυχεῖτε. Ἐξ ἄλλου δὲν ἀγνοοῦν περὶ τὰ πάντα.
Τοὺς μιλήσαμε, τὶς συμβουλεύσαμε. Καί εἶνε, εὐτυχῶς, θαρραλέες
και πρόθυμες νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν και στὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου....

Ὅταν νύχτωσε, ἀμπαρώσαμε καλὰ τὶς πόρτες και τὰ παράθυρα.
Ἐπρόκει νὰ λάβουμε κάθε μέτρο προφυλάξεως. Ὁ βρυκόλακας θά
ἦταν πλέον ἐν γνώσει τοῦ κινδύνου που τὸν ἀπειλοῦσε και θά ἔρ-
τοῦσε νὰ μᾶς χτυπήσῃ πρὶν προλάβομε νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦμε ἐμεῖς.
Ἀφήσαμε τὸν Πιστὸ στὸ διάδρομο και συνεννοηθήκαμε νὰ ἄ-
γομῶμε και νὰ φρουροῦμε τρεῖς ὧρες ὁ καθένας μετὸ τὴ σειρά του.
Ὡς τὰ μεσάνυχτα δὲν συνέβη τίποτε τὸ ὑποπτο. Εἶχε ἀγρυπνή-
σει πρώτη ἡ Μίνα ἀπ' τὶς 8 ὡς τὶς 11 και τὴν ἀντικατέστησα κατό-
πιν ἐγὼ, ἀποφασισμένος νὰ μείνω ἀγρυπνῶς ὡς τὸ πρωῖ και νὰ μὴν
ἐνοχλήσω καθόλου τὸν καθηγητὴ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμα ἐξαντλημέ-
νος ἀπ' τὶς περιπέτειές του.

Ἐξάφνα ὅμως, στὴ μὴ ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα, σηκώθηκε δινα-
τὸς ἀέρας. Τὰ δέντρα τοῦ κήπου τρίχανε, κλαδιὰ στάσανε, τὰ ξε-
ρὰ φύλλα θροοῦσαν, παρασινοῦμενα πότε ἐδῶ και πότε ἐκεῖ.
Μακριὰ οὐδολοκίματα λίκυνο ἀντήχησαν...
Στὴν ἑταιλι, ψηλὰ στὸ πρῶτο πάτωμα, κάποιο τζάμι ἔκλεισε ἀ-
πότομα κ' ἀκούσα τὰ γυαλιὰ του νὰ θρημματίζονται.
Σηκώθηκα ἀνήσυχος ἐπάνω και πῆγα, πατώντας σιγά, ὡς τὸ

διάδρομο.
Ὁ Πιστὸς εἶχε ξυπνήσει. Μετὸ μὴν χαμηλωμένη στὸ πάτωμα,
κοντὰ στὴ χαραμάδα τῆς πόρτας, ὁμιλοῦσε μετὸ προσοχή.

Τὸν ἐγράδεψα και ξαναγύρισα στὸ δωμάτιο. Μ' ὄλο τὸ χαλασμο
που γινότανε ἔξω, δὲν εἶχε ξυπνήσει κανεὶς. Ξανακάθησα στὴν πο-
λυθρόνα, ἔχοντας ἀνάμεσα στὰ γόνατά μου τὸ τουφέκι μου.

Ὁ ἀέρας ἐξακολουθοῦσε νὰ φουὰ δαιμονισμένα και νὰ βογγᾷ
πένθημα ἐπάνω στὴ στέγη τῆς ἐρημιωμένης ἐπαύλεως.

Ἐξάφνα, ἀκούσα βήματα ἀπ' ἔξω. Βήματα ἐλαφρά, γυναικεία
θά μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς. Κάποιος πλησίασε ὡς τὸ παράθυρο τῆς
κάμαρας μας και στάθηκε. Κουφρονιτοῦσε μέσα ; Ἐτσι φαίνεται.
Εὐτυχῶς εἶχαμε φρεζῆει ὅλες τὶς χαραμάδες.

Σηκώθηκα και πλησίασα κ' ἐγὼ στὸ παράθυρο. Στάθηκα ἐκεῖ,
κρατώντας τὴν πνοή μου, μὰ δὲν ἀκούσα τίποτε. Τοῖμασιον νὰ
ξαναγυρῶ στὴ θέσι μου, διὰν ἀντήχησε ἔξωφνα ἓνα ἀγριο γαῦ-
γμα.

Ἦταν ὁ Πιστὸς.
Ἐμεινα στὸ μέρος που βρισκόμουν μετὸ ὅλο στὰ χέρια.
Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν.

Κι' ἔξωφνα ὁ Πιστὸς ξαναγαῦσε πένθημα και λυπημένα...

Προχώρησα σιγά—σιγά και βγήκα στὸ διάδρομο. Ὁ Πιστὸς
ἤρθε και στάθηκε πλάι μου. Φαινόταν τρομαγμένος. Εἶχε σηκωθεί ἡ
τρίχα του. Κτύπησε πρὸς τὴν πόρτα παράξενα και γούλλιζε, σάν
κάποιος νὰ βρισκότανε ἀπ' ἔξω. Μὰ ποῖς ; Ποῖς ἄλλος ἀπὸ τὸ
βδελυρὸ βρυκόλακα, μπορούσε νὰ ἐπισκεφτῆ τέτοια ὦρα τὴν Ἐ-
ταιλι τῆς Κατάρως ;

Ἐνῶ ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτὲς, ἀκούσα στὴν πόρτα ἓνα χτύπο,
ἔπειτα δεύτερο κ' ὕστερα τρίτο. Ἦταν σάν νὰ χτυποῦσε κάποιος
διακριτικά μετὸ δάχτυλό του.

Ὁ Πιστὸς μούγκρισε μετὸ λίσσα.
Δὲν κινήθηκα καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι μου. Τοῖμασα μονάχα τὸ ὄλο
μου και περῶμενα.

Σὲ λίγο οἱ χτύποι ἐπανεληφθησαν. Σιγανά κ' αὐτὴ τὴ φορὰ,
σιγὰ και φοβισμένα, φαρρῆς.

Μὰ και πάλι δὲν ἔδωσα ἀτόκρισι.

Περιμένα μ' ἀγῶνια και μετὸν καρδιά σφιγμένη, νὰ ἰδῶ τί θ'
ἀπογίνη. Κι' ἔξωφνα, ἔξωφνα, λέγω, ἀκούσα ἔξω
ἀπὸ τὴν πόρτα μιὰ φωνὴ που μ' ἔκανε νὰ παγώσω
μέτρο τοῦ μυελῶ τῶν ὀστέων μου.

Κι' ἡ φωνὴ αὐτὴ, ἡ τόσο ἀλλόκοτη, ἡ τόσο
ἀνατριχιαστικὴ, δὲν μού ἦταν ἀγνωστὴ. Δὲν τὴν
ἄκουγα γιὰ πρώτη φορὰ.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς ἀτυχῆς Λουκίας, τῆς πε-
θαμένης Λουκίας.

Ναί, μὰ δὲν κάνω λάθος. Δὲν κάνω λάθος,
Θεὸ μου....

— Μίνα... ἀγαπημένη μου ἐσύ, ἀντήχησε ἡ
φωνὴ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀνοιξέ μου, ἔλα ἔξω,
ἂν με θυμῶσαι... Μὴ φοβάσαι... δὲν θά σοῦ κά-
νω κακό... Ἐμ' ἐγὼ... Θυμῶσαι ;... Ἐγὼ...
Ἐτρεψα σὺνχορμος.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἔγινε σιωπὴ.
Κι' ἔπειτα ἡ φωνὴ ξανακούστηκε :

— Ἦρθα μονάχα γιὰ σένα... Ἐρχομίνα ἀπὸ πολὺ μακριὰ κ'
εἶμαι πολὺ βιαστικὴ... Ἐλα ἔξω... Μονάχα μὴ στυγμῆ... Μὴν
ξυπνήσης τοὺς ἄλλους... Δὲν πρέπει... Ἀκούς ;... Δὲν πρέ-
πει....

Εἶχα παγώσει ἀπὸ τὸν τρόμο μου.
Τὰ πόδια μου εἶχαν παρாலύσει.
Ἡ φωνὴ μου εἶχε κοπεῖ στὸ λαρόγγι μου.

Κι' ὁ Πιστὸς εἶχε ζαρώσει κοντὰ μου και γόγγυζε μετὸ φρεν.
Τὸ μυαλό μου ἦταν σταματημένο. Μάταια προσπαθοῦσα νὰ σε-
φτῶ και νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι.

Μηχανικά τέλος, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν γιὰ νὰ μὴν
ξυπνήσω τὴ Μίνα και τὰ κοριτσία, πλησίασα στὸ κρεβάτι τοῦ κα-
θηγητοῦ Βάν Έλσιγγ και τὸν τράβηξα ἀπὸ τὸ χέρι.

Τὸ τράβηγμα θάταν πολὺ ἀπότομο λόγω τῆς ταραχῆς μου, γιὰ-
τὸ καθηγητῆς ξυπνήθηκε ἀμέσως και τινάχτηκε ὀλόφθοος.

— Τί τρέχει ; μετὸ ρώτησε σιγά, βλέποντάς με ἔτσι γλωμιὸ και
πανιασμένο.

Θέλησα νὰ τοῦ δώσω ἀτόκρισι, μὰ δὲν μπόρεσα. Ἡ γλώσσα μου
εἶχε παρாலύσει.

Σήκωσα τότε τὸ χέρι μου κ' ἔδειξα πρὸς τὸ διάδρομο.

Ὁ καθηγητῆς κατάλαβε πῶς κάποιος κίνδυνος μᾶς ἀπειλοῦσε.
Μοῦ ἔδωσε νὰ πῶ γρήγορα—γρήγορα ἓνα ποτήρι νερὸ με ζωνίνα
και με παρέσυρε στὸ διάδρομο. Δὲν ἤθελε κ' αὐτὸς νὰ ξυπνήσουν
ἡ γυναίκες.

(Ἀκολουθεῖ)

